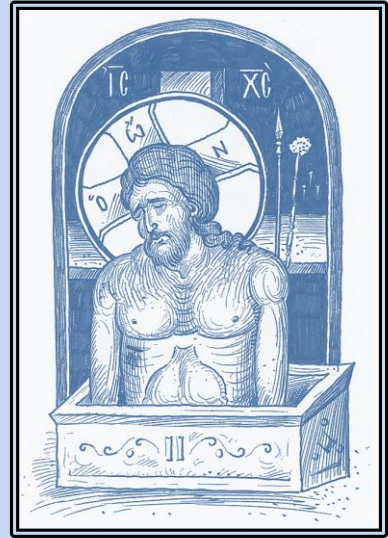

Τά φρικτά και άχραντα Πάθη Του Χριστού μας

Μπροστά στα άχραντα Πάθη του Χριστού μας πρέπει να σταθούμε με στάση θεολογική, πνευματική, και όχι συναισθηματική. Αν αντιμετωπίσουμε τον Πάσχοντα Χριστό με συναισθηματική διάθεση θα Τόν παρανοήσουμε. Ποτέ δε θα συναντηθούμε και δε θα ένωθούμε μαζί Του. Διότι ένας Θεός τόσο έξουθενωμένος, έξευτελισμένος από τα πλάσματά Του δε μοιάζει με Θεό άληθινό. Σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική είναι παράλογο, άταίριαστο στο μεγαλείο του Θεού τόση ταπείνωση και τέτοια έξουθένωση.

Όμως η Έκκλησία μας καλεί να κατανοήσουμε και να πλησιάσουμε τό Θεό όχι με τή δική μας λογική αλλά με νοῦ Χριστοῦ. Η δική μας λογική δημιουργεί Θεό σύμφωνα με τό μυαλό και τίς διαθέσεις μας. Ένω ή άποκάλυψη του Θεού, ή λογική του Θεού, φανερώνει τό άληθινό πρόσωπό Του.

Έτσι, λοιπόν, σύμφωνα με τή Θεολογία μας:

- **Ὁ Χριστός πάσχει έκούσια και έλεύθερα.** Δηλαδή, άνέχεται και καταδέχεται να περάσει τό φρικτό δρόμο των Παθών Του έλεύθερα.
- **Ὁ Χριστός πάσχει ως άναμάρτητος.** Δέν πληρώνει άμαρτίες και σφάλματα δικά Του.
- **Ὁ Χριστός πάσχει για τίς άμαρτίες τίς δικές μας.** Μέ τά Πάθη Του και τό Αϊμα Του πού έχυσε πάνω στό σταυρό, ξεπλένει τίς άμαρτίες όλόκληρου του κόσμου. Η σταυρική Του θυσία έχει παγκόσμιο χαρακτήρα, άφοῦ δίνει τή σωτηρία σε όλόκληρο τόν κόσμο.
- **Ὁ Χριστός οδηγεί τά βήματά Του στό Πάθος με χαρά,** κάνει θρόνο τής δόξης Του τό Σταυρό, γιατί έτσι και μόνο έξασφαλίζει τή σωτηρία μας και παράλληλα μάς δείχνει τό δρόμο τής θυσίας. Χωρίς θυσία δε θα κάνουμε τίποτε σημαντικό ούτε για τόν εαυτό μας ούτε για τούς άλλους.

Άς Τόν ακολουθήσουμε, λοιπόν, τώρα στό δρόμο Του μέσα από τά βήματα πού μάς δείχνει ή **Μεγάλη Έβδομάδα**.

Πνευματικά Βήματα Τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος

Ἦδη πέρασε ἡ πρώτη περίοδος τῆς προετοιμασίας γιά τή Μεγάλη Ἑβδομάδα καί πλέον καλούμαστε νά κάνουμε κάποια πνευματικά βήματα, ἀκολουθώντας πάντα τά βήματα, τό παράδειγμα καί τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἑβδομάδα αὕτη ὀνομάζεται καί εἶναι Μεγάλη, ὄχι γιατί ἔχει περισσότερες μέρες, ἀλλά γιατί ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «ἐπειδή μεγάλα ἡμῖν γέγονε ἐν αὐτῇ παρά τοῦ Δεσπότου κατορθώματα· καί γάρ ἐν αὐτῇ τῇ ἑβδομάδι τῇ μεγάλῃ ἡ χρονία τοῦ διαβόλου κατελύθη τυραννίς· ὁ θάνατος ἐσβέσθη· ὁ ἰσχυρός ἐδέθη· τά σκεύη αὐτοῦ διηρπάγη· ἁμαρτία ἀνηρέθη· ἡ κατάρα κατελύθη· ὁ παράδεισος ἀνεώχθη· ὁ οὐρανός βάσιμος γέγονεν· οἱ ἄνθρωποι ἀγγέλοις ἀνείγησαν· τό μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ ἤρθη· τό θριγγίον περιηρέθη· ὁ τῆς εἰρήνης Θεός εἰρηνοποίησε τά ἄνω καί τά ἐπί τῆς γῆς· **διὰ τοῦτο Μεγάλη καλεῖται ἑβδομάς**».

Ἔτσι, μέ ὀδηγό τή γνήσια εὐσέβεια καί τήν ἀπαιτούμενη εὐλάβεια πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, ἄς δοῦμε τά γεγονότα τῆς Μ. Ἑβδομάδος καί ἄς μὴν ἀρκεστοῦμε σέ μία ἐθιμοτυπική συμμετοχή ἢ ἀκόμη σέ μία συναισθηματική καί μόνο προσέγγιση, ἡ ὁποία δέ δημιουργεῖ, τελικά, πνευματικές ἀλλοιώσεις τέτοιες καί τόσες ὅσες ἀξίζουν μπροστά στά ὅσα ἔκανε καί ἔπαθε ὁ Χριστός γιά τή σωτηρία ὅλων μας.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ (Κυριακή Βαΐων ἐσπέρας)

Τό **πρῶτο μήνυμα** γιά τόν πνευματικό βηματισμό μας μέσα στή Μ. Ἑβδομάδα ἔρχεται ἀπό τά πρῶτα τροπάρια-καθίσματα: «*Τά πάθη τά σεπτά ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ· Χριστός γάρ ἐπέιγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι· ὁ τά σύμπαντα ἐν τῇ δρακί περιέχων καταδέχεται ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ τοῦ σῶσαι τόν ἄνθρωπον*».

Ἐκεῖνο ὁμως τό τροπάριο πού ξεκαθαρίζει τά πράγματα πλήρως εἶναι τό πρῶτο ἰδιόμελο τῶν αἴνων: «*Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τό ἐκούσιον πάθος τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· Ἴδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καί παραδοθήσεται ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καί ἡμεῖς, κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθῶμεν αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν καί νεκρωθῶμεν δι' αὐτοῦ ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καί συζήσωμεν αὐτῷ καί ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· οὐκέτι εἰς τήν ἐπίγειον*

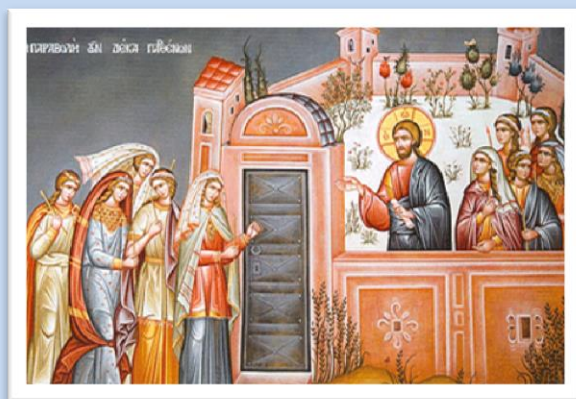
Ἱερουσαλήμ διά τόν πατέρα μου καί Πατέρα ὑμῶν καί Θεόν μου καί Θεόν ὑμῶν· καί συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Δηλαδή, ἔχουμε μπροστά μας τά Πάθη τοῦ Κυρίου ἀλλά ταυτόχρονα μέσα μας ἔχουμε τά δικά μας πάθη. Καί, ὅπως ὁ Κύριος τότε πρῖν ἀπό τό Πάθος Του προετοίμαζε κατάλληλα τούς μαθητές Του, ἔτσι καί τώρα ἡ Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει νά προσεγγίσουμε τά Πάθη τοῦ Κυρίου μέ τό νά μᾶς στρέφει στά δικά μας πάθη, τά ὁποῖα πρέπει νά πολεμήσουμε καί νά τά νικήσουμε. Τότε, ἂν ἀγωνιστοῦμε σωστά, ὁ Κύριος δέ θά μᾶς πάρει μαζί Του πορευόμενος πρὸς τό Πάθος Του στήν ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ, ἀλλά θά μᾶς ἀνεβάσει κοντά Του στήν οὐράνια Ἱερουσαλήμ, στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μ. ΤΡΙΤΗ (Μ. Δευτέρα ἑσπέρας)

Τό δεύτερο βῆμα βγαίνει ἀπό τήν ἀνάμνηση τῆς **παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων**, πού ὁ Κύριος δίδαξε πορευόμενος πρὸς τό Πάθος. Ἄς ἐπικαλεστοῦμε καί πάλι τή βοήθεια ἐνός γνωστοῦ τροπαρίου:

«**Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καί μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὕρῃσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὕρῃσει ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῷ ὑπνῷ κατενεχθῆς, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καί τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλά ἀνάνηψον κρᾶζουσα. Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν· διά τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς».**

Τά λόγια τοῦ ὕμνου σέ συνδυασμό μέ τήν παραβολή τῶν δέκα παρθένων δηλώνουν ὅτι **ἡ πνευματική μας πορεία δεν πρέπει νά ἔχει ἕνα ἠθικιστικό χαρακτήρα**, δέν καλοῦμαστε ἀπλά νά γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι. Ἀλλά κάτι περισσότερο. **Ἡ ψυχή μας**, ἡ ὑπαρξή μας, πού ἐδῶ θεωρεῖται ὡς νύμφη, **καλεῖται σέ συνάντηση ἢ καλύτερα σέ ἕνα γάμο πνευματικό μέ τό Νυμφίο Χριστό**. Μόνο πού γιά νά πραγματοποιηθεῖ αὐτός ὁ γάμος χρειάζεται νά εἴμαστε σέ διαρκῆ **ἐγρήγορση καί ἐτοιμότητα**. Αὐτό θά γίνει μόνο ἂν ὁ ἀγῶνας μας χαρακτηρίζεται ἀπό συνέχεια, συνέπεια καί πνευματική καρποφορία.

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ (Μ. Τρίτη ἑσπέρας)

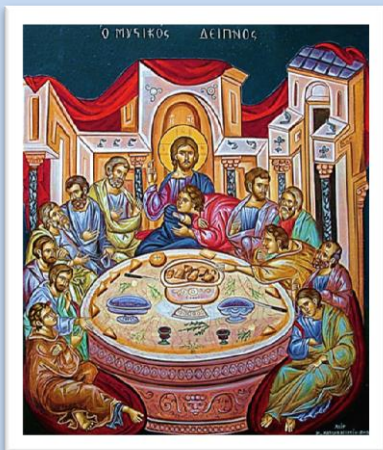
Στό τρίτο πνευματικό βήμα δέν ἔχουμε ὁδηγό καί ἔμπνευστή ἕνα ἐνάρετο καί ἅγιο πρόσωπο, ἀλλά μία γυναίκα ἁμαρτωλή, μία πόρνη. Ἡ γυναίκα, ὁμως, αὐτή ἔκανε μία πράξη βαθύτατης εὐλάβειας ἀπέναντι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἔπλυνε τά πόδια μέ μύρο καί τά σκούπισε μέ τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς της.

Μεγάλο τό δίδαγμα, ἰσχυρότατη ἡ ὠθηση. **Εἶσαι ἁμαρτωλός;** Εἶσαι πολύ ἁμαρτωλός; **Ὁ Θεός σέ δέχεται.** Ὑπάρχει καθαρή λύση. **Ἀγάπησε τό Θεό μέ ὅλη τήν καρδιά σου.**

Δεῖξε στό πρόσωπό Του εὐλάβεια καί ἀπόλυτη ἀφοσίωση. Ὁ Χριστός θά σέ δεχθεῖ ὅπωςδήποτε κοντά Του, ἀφοῦ ἤλθε στόν κόσμο αὐτό καί ἔπαθε γιά ὅλους τοὺς ἁμαρτωλούς καί γιά τόν κάθε ἁμαρτωλό ξεχωριστά. Τό μόνο πού ἀποστρέφεται ὁ Θεός εἶναι ἡ φαρισαϊκή ὑποκρισία, ἡ ὁποία εἶναι τελικά καί μία προδοσία τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἑαυτοῦ μας (Ἰούδας).

Μ. ΠΕΜΠΤΗ (Μ. Τετάρτη ἑσπέρας)

Ἦδη ἔγινε λόγος γιά τό γάμο μέ τόν Νυμφίο Χριστό, γιά ἔνωση μαζί Του. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος θέλει καί ἀκόμη πιο ἄπτά, πιο φανερά νά ζήσει αὐτόν τόν πνευματικό γάμο. Αὐτό γίνεται μέ τή θεία κοινωνία. Σάν σήμερα ὁ Κύριος ὡς Θεός τέλειος, πρὶν τό Πάθος Του, πρὶν τή θυσία Του τήν αἱματηρή, τέλεσε ὁ ἴδιος τήν ἀναίμακτη θυσία Του, τή θεία εὐχαριστία. Πρόσφερε τήν ἀναίμακτη θυσία Του στόν Πατέρα Του καί στόν ἑαυτό Του ὡς Θεός, ἀλλά τήν προσέφερε χάριν τῆς σωτηρίας ὅλων μας ὡς

θεάνθρωπος. Καί ἔτσι ἔδωσε παράδειγμα, ἐντολή καί παράδοση νά τελοῦμε καί μεῖς τήν ἀναίμακτη θυσία Του ὡς θυσία - προσφορά καί δοξολογία ἀπέναντι στό Θεό ἀλλά καί ὡς ἱλαστήριο θυσία γιά τίς ἁμαρτίες μας. Τελικά ἡ θεία εὐχαριστία πού τελοῦμε κάθε Μ. Πέμπτη εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία τοῦ Κυρίου μας πρὸς τόν ἄνθρωπο γιατί τοῦ

δίδει τή δυνατότητα πνευματικῆς ἔνωσης μαζί Του μέ αἰσθητό τρόπο. Ἄλλη μία συγκατάβαση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ ἄλλη μία κεφαλαιώδης δυνατότητα ὄχι ἀπλά συμπόρευσης ἀλλὰ ἔνωσης μέ τὸν Νυμφίο Χριστό.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Μ. Πέμπτη ἑσπέρας)

Ὁ Κύριος, πλέον, ὀδηγεῖται στό Σταυρό. Βαίνουμε πρὸς τὴν ὀλοκλήρωση τῶν Παθῶν Του. Ἀπὸ τοὺς ὄνειδισμούς, τίς μαστιγώσεις, τίς ψευτοανακρίσεις καὶ τίς ἔμπαικτικές δίκες φτάνουμε στό κεντρικό σημεῖο τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου.

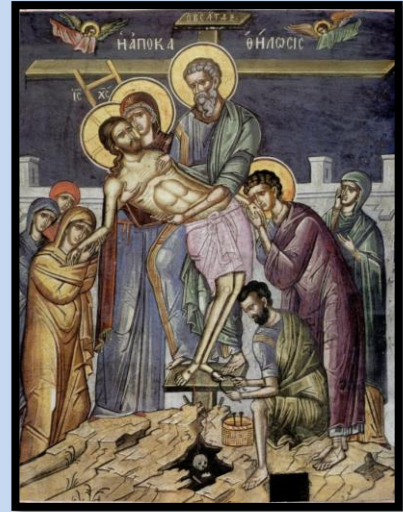
«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανόν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξαστο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθέρωσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλιος προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχη ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμεν σου τὰ Πάθη, Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν».

Τί νά πεῖ κανεὶς μπροστά στήν **ἄκρα ταπείνωση** καὶ **μακροθυμία** τοῦ Κυρίου μας; Ὅπως εἶναι ἀδύνατο νά ἐκφραστεῖ μέ ἀνθρώπινη γλῶσσα τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη περισσότερο εἶναι ἀκατανόητη καὶ ἀνέκφραστη ἡ ταπείνωση, ἡ συγκατάβαση καὶ ἡ μακροθυμία Του. Τό μόνο πού βγαίνει ὡς συμπέρασμα καὶ ὑπεύθυνη τοποθέτηση δική μας ἀπέναντι στόν Σταυρωμένο Χριστό εἶναι ὅτι πρέπει πολύ νά ἀγωνιστοῦμε γιὰ νά Τοῦ μοιάσουμε λιγάκι.

Ἴσως θά χρειαστεῖ νά ἀγωνιστοῦμε μιά ὀλόκληρη ζωή, προκειμένου νά ἀποκτήσουμε ἕνα μικρό ψῆγμα ταπείνωσης ἀπέναντι στό Θεό καὶ συγκατάβασης ἀπέναντι πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας. Ὅμως, **δέν ἔχουμε ἄλλη ἐπιλογή, ἂν θέλουμε νά ζήσουμε ἀληθινὴ χριστιανοσύνη.** Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἔχουμε **βαθιά ταπείνωση ἀπέναντι στό Θεό** καὶ **πολύ μεγάλη συγκατάβαση καὶ ἀνοχή ἀπέναντι στις ἀδυναμίες τῶν συνανθρώπων μας.**

Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ (Μ. Παρασκευή ἑσπέρας)

Ὁ Κύριος πεθαίνει πάνω στό Σταυρό, ανάμεσα σέ δύο ληστές συσταυρωμένους μαζί Του, καί ἀκολουθοῦν τά τῆς ταφῆς. Ὁ Χριστός ἀναπαύεται μέσα στόν τάφο, ὅπως ὅταν πρωτοδημιούργησε τόν κόσμο τήν ἑβδομη μέρα «ἀναπαύθηκε». Ὅμως «ἀναπαύεται ὡς θεάνθρωπος». Τό πανάχραντο σῶμα Του θάπτεται στόν τάφο, ἀλλά πνευματικά ὁ Ἰδιος μεταβαίνει στόν Ἄδη καί συνεχίζει τό σωτηριῶδες ἔργο Του. Καλεῖ κοντά Του καί τούς ἀπ' αἰῶνας ἀγίους καί δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὕα μέχρι τούς ἔσχατους ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, οὕτως ὥστε **νά μή λείψει κανεῖς ἀπό τό παγκόσμιο προσκλητήριο τῆς σωτηρίας, πού εἶναι τελικά μία ἀναδημιουργία τοῦ κόσμου καί τῆς ἀνθρωπότητας ὀλόκληρης.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ τελείωσε. Ὁ χειρότερος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, **ὁ θάνατος, κατατροπώθηκε.** Ἦδη, πλέον, ἡ ἀνθρώπινη φύση στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ξαναβρῆκε τή δόξα της, ἔγινε πάλι ὀλοφώτεινη, κάθησε στά δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς μεγα-

λωσύνης του Θεού. Από δω και στό ἐξῆς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πνευματικά ἀνασταίνονται. Μποροῦν νά ζήσουν τήν ἀναστημένη ζωή του Χριστοῦ. Ἡ ζωή ἐκ του τάφου ἀνέβλυσε. Ὅμως, εἶδαμε ὅτι ἡ Ἀνάσταση του Χριστοῦ ἦλθε, ἀφοῦ προηγήθηκε ὁ Σταυρός Του καί ἡ Ταφή Του. Ἐτσι καί ἡ δική μας ἀνάσταση ἔρχεται, ἀφοῦ προηγηθεῖ ἡ σταύρωση τῶν παθῶν μας, ἡ νέκρωση του σαρκικοῦ καί ἀμαρτωλοῦ φρονήματος.

Ἡ ἀνάστασή μας γίνεται χάρι στό Χριστό, εἶναι δῶρο Του, ἀλλά ταυτόχρονα κατακτιέται καί διατηρεῖται μέ τόν ἀγῶνα μας, εἶναι καί ἀγώνισμα δικό μας.

Ἐμπρός ἀγῶνας γιά τό Χριστό, μέ τό Χριστό, γιά τήν ἀνάστασή μας, χάρι στήν Ἀνάστασή Του.

**Χριστός ἀνέστη, εἶθε καί μεῖς
νά ἀναστήθοῦμε μαζί Του!**

Πρωτ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης